

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, březen – duben 2014 (č.104)

Pán zemřel a z mrtvých vstal ne proto,
aby dokázal jakou má moc, ale proto,
aby ukázal svou lásku k nám
a otevřel nám tak cestu k věčnému životu.

Velikonoční bohoslužby 2014

13.4. **Květná neděle:** Průvod s ratoolestmi, Jirkov 9:00, Strupčice 10:45 (Přede mší bude pobožnost Křížové cesty.)

17.4. **Zelený čtvrtek:** Jirkov v 17:00 hodin

18.4. **Velký pátek:** Jirkov v 17:00 hodin

19.4. **Bílá sobota -Vigilie Zmrtvýchvstání:** Jirkov ve 20:30 hodin

20.4. **Neděle Zmrtvýchvstání:** Jirkov v 9:00 hod., 10:45 hod. Strupčice

21.4. **Pondělí velikonoční:** Jirkov v 9:00 hod.

* Ve **Strupčicích** v kostele svatého Václava se v neděli 13.4. uskuteční koncert duchovní hudby v provedení **Vox Cantabilis**. Začátek v 15 hod.

* Možnost **zpovědi** u otce Mirka v kostele na Bílou sobotu v 12:00-14:00 (v sakristii). Kostel s vystaveným „božím hrobem“ je po celý den otevřen. Kdo chce závazně držet **modlitební stráž** u hrobu, ať se zavčas nahlásí.

* **Bílá sobota** (letos 19.4.) je den přísného liturgického klidu - z toho důvodu nebude pravidelná mše svatá v DD Mládežnická ani na Květnově!!!

* Mše svatá s kněžími **krušnohorského vikariátu** bude ve **Vejprtech** ve čtvrtek 10.dubna v 9:30 hod.

* **Poutní mše svatá** ke cti sv. **Marka** bude v **Sušanech** v sobotu 26.dubna 2013 ve 14:00 hodin. Účast přislíbil pan **biskup Jan Baxant**. Po mši následuje pohoštění na návsi.

* **Jarní pouť a Eucharistický den na Květnově** se uskuteční v sobotu 3.května. Začátek bude kříže na návsi v 10:00 hod. Od kříže se odebereme průvodem alejí a po růžencových schodech ke kostelu a budeme se modlit růženec. Mše v 10:30 hod. Po mši následuje mariánská pobožnost. Po přestávce na občerstvení začne v 12:30 adorace. V 13:00 bude uděleno svátostné požehnání.

* Pobožnost u mariánské **kapličky** mezi **Strupčicemi** a **Hošnicemi** bude na státní svátek 8. května v 16 hodin. Je možné dojet autem až k místu.

* Mše svatá v kapli u Panny Marie v **Jirkově - Vinařicích** bude tentokrát v sobotu 10. května v 17:00 hodin.

Stalo se v únoru a březnu:

Křest Toma Pajmy v jirkovském kostele o první neděli v březnu. Za kmotry šli Josef M. a Barbora G. Jiní známí zase upekli tento křestní dort.

→

Jmeniny - neboli svátek Miroslava slavili farníci s panem farářem na faře v Jirkově. Tímto děkuji za dary, dort a přání všeho dobrého.

Děkuji v š e m , kteří připravili bohaté pohoštění.

P.Mirek

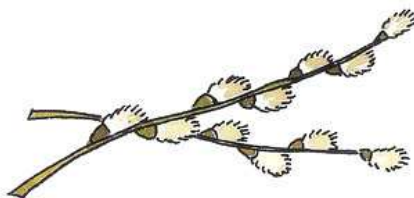
KVĚTNÁ NEDĚLE

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma.

*Lidé ho vítají jako krále.
„Hosana!“*

*Kněz žehná
naše jívnové ratolesti.*

*V průvodu s ratolestmi
vítáme i my Pána Ježíše
jako svého Krále.*

Na Květnou neděli, která je týden před nedělí velikonoční, se oslavuje Ježíšův slavný vjezd do Jeruzaléma, hlavního města židovské víry. Zároveň se čtou pašije, zpráva o Umučení našeho Pána Ježíše. Texty pašijí se střídají v tříletém cyklu: podle Matouše, podle Marka, podle Lukáše. Posvěcená větvička „kočiček“ se dává doma za kříž či svatý obraz. Zajímavost: z popela spálených „kočiček“ se příští rok uděluje svátostina Popelec, kterou začíná doba postní.

Na Zelený čtvrtek si připomínáme ustanovení Večeře Ježíšovy, která vlastně tvoří jádro dnešní Mše svaté. Doporučuje se tento den přijímat pod obojí způsobou - chleba (hostie) i vína. Nejdříve je však třeba zajít ke zpovědi.

ZELENÝ ČTVRTEK

*Ježíš slaví s apoštolý
poslední večeři.*

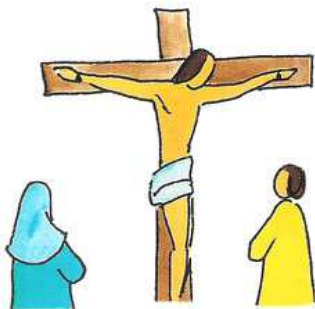
*Říká: Toto je moje tělo.
Toto je moje krev.
To číňte na mou památku.*

*Dnes děkujeme za to,
že se při každé mši svaté
znovu setkáváme s Ježíšem.*

VELKÝ PÁTEK

Ježíš umírá na kříži.

Tak Bůh miloval svět!

*Dnes si připomínáme
Ježíšovo utrpení a smrt.*

Velkopáteční obřad má 3 části:

◆ *bohoslužbu slova*

◆ *uctívání kříže*

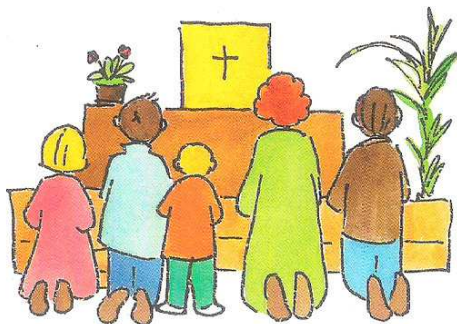
◆ *svaté přijímání*

Dnes není nikde mše svatá.

Na Velký pátek si připomínáme Umučení Ježíše Krista, které se stalo asi v roce 33 v Jeruzalémě, na návrší Golgotě, kde bývali trestáni zločinci. I když se nekoná mše svatá, lidé se přesto schází v kostele, a to na obřady Velkopáteční: četba Pašijí podle Jana, uctívání kříže a svaté přijímání. Z historických zdrojů víme, že Ježíš visel na kříži asi od 12 hodin do 15 hodin.

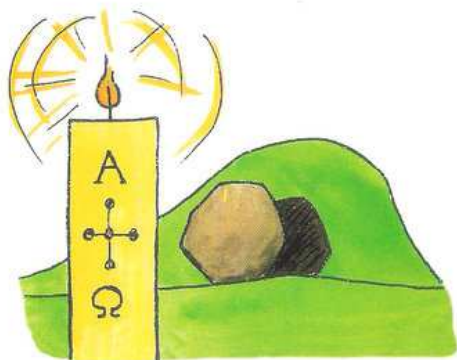
Na Bílou sobotu je den ticha. Místo zvonění se klepe na dřevěné nástroje. Mše svatá se během dne neslouží, lidé se scházejí v kostele individuálně, aby rozjímali o Ježíšově utrpení u tzv. Božího hrobu. Je možné udělovat jen svátost smíření - zpověď nebo pomazání nemocným. Všichni se těší na večerní slavnost světla po západu slunce.

BÍLÁ SOBOTA

*Dnes je den ticha,
kdy se modlíme
u Ježíšova hrobu.*

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Ježíš vstal z mrtvých, aleluja!

Části obřadu vigilie jsou:

◆ slavnost
velikonoční svíce

◆ bohoslužba slova

◆ křestní bohoslužba
s obnovou křestního slibu

◆ eucharistická bohoslužba

Na Bílou sobotu večer, po západu slunce se připravuje oheň. V noci se slaví Kristovo vzkříšení: nejdříve slavností světla, pak čtením proroctví z Bible, pokud jsou dospělí kandidáti na křest, tzv. katechumeni, tak jsou pokřtěni, jinak lidé obnovují svůj křestní slib. Obnovují víru v Boha a zříkají se zlého a jeho působení.

V neděli velikonoční se naplno slaví Kristovo zmrtvýchvstání. Místo úkonu kajcnosti jsou lidé kropeni svěcenou vodou. Po mši svaté jsou žehnány pokrmy, které se pak jí při slavnostním obědu po domácnostech: mazance, vejčka, velikonoční beránek, atd. Je možné světit zlaté křížky a přívěšky.

NEDĚLE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Ježíš žije, aleluja!

*Radujeme se
z Kristova zmrtvýchvstání.*

*Po mši svaté se žehnají
velikonoční pokrmy.*

S ukřižovaným Ježíšem se rodí církev jako společenství těch, kteří v něho věří a jsou obnoveni jeho Duchem, jsou schopni naplnit Boží plán a přemoci zlo dobrem.

Rodí se tak mučednictví a jeho nesporné prvenství.

Prvenství mučednictví se stává bezpodmínečným nejenom pro Ježíše, ale pro každého z nás. Tuto skutečnost si musíme dobře zapamatovat, od té doby, co se změnily všechny naše perspektivy, od té doby, co potřeba lásky se stala naší potřebou.

Už si nevystačíme s výrokem: „Jeden zaplatil za všechny“; to by bylo příliš jednoduché.

Vypočítavým obchodníkům, jako jsme my, už nebude stačit svalit veškerou tíhu naší ničemnosti na Ježíšovu krev.

Ne! Už to nebude stačit.

Jak říká svatý Pavel, musíme doplnit na našem těle to, co ještě zbývá vytrpět (do plné míry) Kristových útrap (srv. Kol 1, 24).

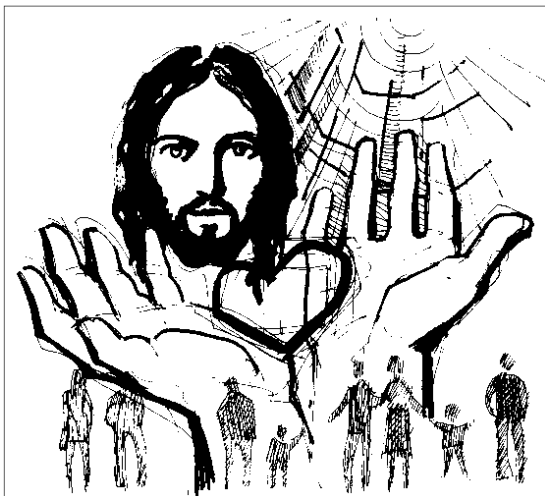
Ježíš zahájil pravé mučednictví: jeho nejbližší budou, jako on, mučednictví milovat.

Prvenství mučednictví bude na vrcholku stupnice hodnot.

A Ježíš se začne se k tobě obracet slovy: „Dnes bude tvým mučednictvím, že se odpoutáš od svého bohatství, budeš se ho muset vzdát, chceš-li být šťastný, od nynějška tě tvé bohatství bude nudit, zvláště když vidíš, že tvůj bratr trpí hladem.“

Zítří ti řekne: „Nepropadej modlářství. Odhod' všechny modly: jen Bůh je tvým Bohem!“ A ty to budeš muset udělat, abys ukojil žízeň po svobodě, kterou ti dala láska.

Tato cesta očisty nezná hranic, prokopává se stále hlouběji, aby se dostala až ke kořenům tvého sobectví, tvé pýchy, tvé pošetilsti.

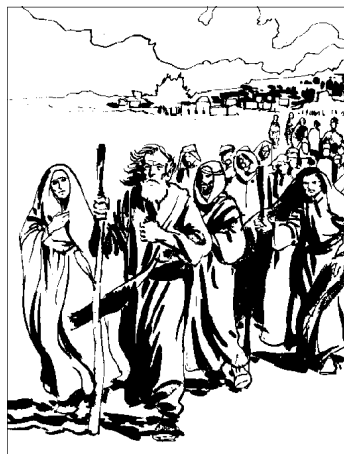

Stručná historie Velikonoc

Velikonoce jsou svým původem svátky jara. Před cca 3500 lety dali kananejskému svátku jara zcela nový význam Židé svým svátkem Paschy: oslavou vyvedení a osvobození židovského národa z egyptského otroctví. Před dvěma tisíci lety pak Velikonoce dostaly současný význam Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním.

Smyslu (křesťanských) Velikonoc porozumíme na pozadí Velikonoc židovských. Židovské Velikonoce (pesach):

Obsahem židovského svátku je oslava Boha - Zachránce (Spasitele). Židé si připomínají Boží záchranu z egyptského zotročení a slavné vyjití (exodus) z Egypta. Hospodin vysvobodil Izraelity celou řadou mocných zásahů. Na znamení Boží ochrany každá izraelská rodina obětovala Bohu beránka, který byl bez vady a jeho krví potřeli rám dveří svého domu. Izraelité takto byli uchráněni před zkázou, která kolem nich přešla bez povšimnutí. Odtud pochází židovský název velikonoc: "pesach" - "uchránění, ušetření, přejítí".

Křesťanské Velikonoce

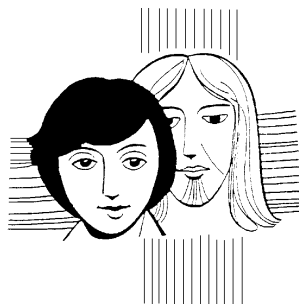
Vyvedením Izraelitů z egyptského otroctví Boží záchranná iniciativa neskončila. Záchrana Izraelitů se stala předobrazem spásy člověka od všeho zotročení, ponížení, zla a smrti. Bůh totiž neopustil člověka, který se od něj odvrátil a upadl tak do područí zla a smrti.

Všechny starozákonní předobrazy a proroctví o spásě došly svého naplnění v Ježíši Kristu, jehož jméno v hebrejštině znamená: "Bůh zachraňuje, Bůh je spása". Ježíš sám zaujímá místo velikonoční oběti a stává se obětovaným beránkem bez vady. On, nevinný, bere na sebe hřích i jeho důsledky: utrpení, nemoci, bolest a smrt. Dává svou krev na ochranu (pasch) pro všechny.

Ve smrti ale nezůstal. Byl vzkříšen. Otevřel tak cestu novou a věčnou, cestu skrze smrt a vzkříšení k definitivnímu "exodu" - vyjití, "pesachu" - přejítí z tohoto světa zotročení a smrti do světa Božího. Tato cesta je otevřena pro každého z nás...

Svátek Velikonoc je oslavou a zpřítomněním naší spásy.
Svátek Velikonoc je oslavou vzkříšeného Krista.
Ty a Ježíš: nepřemožitelná dvojice

Pán se rozhodl, že kvůli nám, kteří jsme jeho tělem, sám předem půjde naší cestou. (Svatý Augustin)

V životě nastávají nebezpečné situace, které by nás musely přivést ke vzpouře nebo uvrhnout v zoufalství, kdybychom stále znovu nezačínali s onou nadějí, která se naplno projeví při slavení velikonoční bohoslužby liturgie Veliké noci: Ježíš žije, vstal z mrtvých, Bůh ho vzkřísil. Potupná smrt na kříži nebyla posledním slovem. Velikonoce nám dávají dost světla, abychom putovali údolím stínů plni síly, důvěry a odvahy. (Johannes B. Brantschen)

Velikonoce znamenají,
že láska a život jsou silnější než smrt,
že hrob není konečnou stanicí života,
že pouta, která brání našemu životu, se rozvazují,
že skrze vzkříšení můžeme objevit nový život,
že ve víře v Ježíšovo vzkříšení můžeme zakoušet vzkříšení i my sami na sobě
a že můžeme k životu probouzet i druhé.
Kristus byl vzkříšen jako první,
v něm všichni dojdou života.
(srov. 1 Kor 15,20-22)

„Jak vzácný dar...“ - Tomáš Gerboc, SVD, zamyšlení

Už uplynulo téměř osmnáct roků od premiéry muzikálu Drákula, ale pro mne je jeho obsah stále tématem k přemýšlení. Nebudu tu psát o problematice obsahu, hereckém obsazení, úžasných kulisách či autorech nebo o režisérovi. Chtěl bych se zamyslet nad textem písně, která zazněla v muzikálu jako poslední. Její název je „Drákulova smrt“. V ní zpívá Lorraine spolu se Sandrou, což jsou dvě hlavní ženské postavy, a v závěru se k nim přidává i samotná postava Drákuly. A právě tento text podle mne velmi pěkně vyjadřuje jedno z velkých tajemství postního a především velikonočního období. Lorraine zpívá o tom, jak končí lidské putování, život na zemi. Konec a smrt je něco, co nikdo nemůže změnit, čemu se nedá vyhnout, ale můžeme ovlivnit způsob, jak život ukončíme. Silná slova „Ani do bran pekelných odcházet se nemá beze slůvka promiň z disharmonií“ poukazují na nevyhnutelný rozměr v životě

člověka – rozměr odpuštění. Avšak, „beze slůvka promiň“ to asi nepůjde. Odpustit, poprosit o odpuštění Boha, i člověka vedle mne... Tak krásné a po-

třebné, tak těžké a téměř nemožné... I proto, dovo-
lím si tvrdit, řekl Ježíš na kříži slova „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí (Lk 23,34). Věděl či předpokládal, že ti, kteří měli na svědomí jeho potupnou, ale pro nás všechny tak důležitou smrt, nebyli skutečně vinní? Důvodů, proč to tak bylo, je jistě hodně. Neuvědomovali si co udělali? A pokud věděli, asi nevěřili, že zabíjejí Božího Syna.

Nebo možná ani nebyli schopni poprosit za odpuštění – co víme, vždyť i nám se to stává. Hrdost a strach z pokoření jsou někdy silnější, než touha následovat pravdu. Někdy ani nevíme, co a komu jsme ublížili. Někdy máme takovou silnou touhu po odplatě, že necháváme všechnen rozum bokem. Někdy možná ani nejsme schopni. Ze strachu? Smutku? Bolesti? A někdy také z ješitnosti. A proto přichází Kristus a prosí „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají“. Nechtěl – a nechce, aby ani jeden z nás lidí odešel na druhý svět „beze slůvka promiň“.

Pán nezapomíná a ani zapomenout nechce na člověka, i když by při bolesti a trápení na kříži, z našeho lidského pohledu na to právo měl. Naopak, přimlouvá se za nás a prosí. Prosí, aby měl člověk – abych měl JÁ, TY, MY všichni – sílu kráčet v odpuštění vpřed. Je to naivita? Kdo by to chtěl takto vidět, může ji najít. Důvěra, i tu bychom mohli najít. Neschopnost reflektovat, tak bychom to možná nazvali jazykem dnešní doby. I takto by to mohl někdo vidět. Ale jak bych to viděl já? Neomezená svoboda, kterou Bůh jednou a navždy daroval člověku, nekončí po prvním pádu a nutnosti opět vstát. Nekončí ani po druhém pádu a volání „Následuj mě“. A nekončí ani po třetím, čtvrtém či sedmdesátém sedmém. Ani při sedmdesátém osmém pádu člověk nedostává pouta a Bůh ho netáhne za sebou. Opět dává svobodu... v následování a pomoci.

I proto v další části písně Sandra zpívá „Dnes prvně dokořán tvou hrobku otevírám, kam motýl marně tloukl na okenní rám...“ a Lorraine na závěr a jako hlavní poselství dodává „Jak vzácný dar ti byl dán, dar volně žít, jsi svůj pán. Směr, jímž chceš jít, sis určil sám, dar volby máš, jsi svůj pán.“

Hrobka padla – je otevřená! Vyšel z ní Kristus a vyšli jsme z ní i my. Máme svobodu a i Kristus za nás prosí o odpuštění. A dokonce jsme pány sami sebe. Mnozí z nás po tom toužili a stále touží. Jen nezapomínejme, že pán a Pán není jedno. Je jen jeden Pán a my jsme pány v rozhodování, jakou cestou půjdeme. Zvolme si cestu Pána, abychom byli skutečnými pány.

(Volně přeloženo z časopisu Mladý Misionár -2/2013)

Nikdo není jako ON!

Mnozí velicíáni světových dějin vyjadřovali svůj obdiv, úžas a víru v **Ježíše Krista**. Zde je několik myšlenek Izáka Newtona, jednoho z největších badatelů ve fyzice a matematice. Jeho svědectví ukazuje, že víra v Ježíše Krista není v rozporu s vědou:

- Ač byl pánem vesmíru, sestoupil z nebe na tuto zem. Svůj královský šat vyměnil za roucho pozemšťana. Oděhl se v člověčenství, abychom se my mohli stát syny Božími.

- Narodil se proti přírodním zákonům. Stal se nejchudším na zemi a neměl, kde by hlavu sklonil. Spal v cizích jeslích, jel po moři na cizí loďce, vezl se na cizím oslátku a byl pohřben v cizím hrobě.

- Když byl dítětem, zneklidnil krále, když byl chlapcem, udivil doktory, když byl mužem, otřásl celým národem i samými základy římské říše.

- Ovládal přírodní zákony, chodil po mořských vlnách, tišil bouři, nasytil z mála tisícové zástupy, uzdravoval bez léků, křísil mrtvé.

- Nenapsal jedinou knihu, ale do největší knihovny by se nevešly knihy, které byly napsány o Ném. Nesložil žádnou píseň, ale svou odpouštějící láskou rozezvučel k písním chval více srdcí, než všichni básníci světa.

- Nezaložil žádnou náboženskou školu, vědecký ústav ani seminář, ale žádná škola se nemůže pochlubit tolika žáky jako On. Nezřídil žádnou lékařskou ordinaci, ale uzdravil více chorých duší než tisíce lékařů nemocných těl.

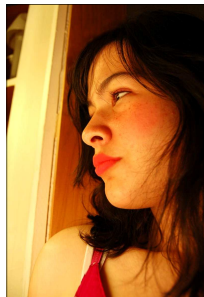
- Nevelel žádné armádě a neodpíral zlu násilím, nedobyl železem ani píď země a přece žádný vojevůdce neměl nikdy tolik dobrovolníků jako On. Mocí své lásky a poselstvím evangelia přetvořil celý svět. Všichni lidé zhřešili, On jediný zůstal svatý, věčný, nejkrásnější mezi lidskými syny.

- Nepřátelé Jej nemohli přemoci, satan svést, smrt zničit a hrob zadržet. Jeho slovo přetrvalo největší útoky temnoty, zloby i lidské nevěry. Trvá dosud a je světlem i pokrmem jeho následovníků.

- Velicí mužové přišli a odešli. On však žije a přijde zas. Bude mít poslední slovo k dějinám lidstva a rozhodne o věčnosti každého z nás.

A právě tento Ježíš je Spasitel světa, můj Spasitel a dárce věčného života, přímlyuce u Boha. Jestliže chceš, bude i tvůj. Pokoř se před ním, provolej ho Králem svého srdce i života. Vyvol si Ježíše. Nikdo není jako On!

Mé trápení začalo někdy v šesté třídě, kdy jsem musela přestoupit do zvláštní školy. Důvodem byla moje dyslexie a dysgrafie. Ve zvláštní škole byl jiný svět. Říkala jsem si: Kde to jsem? Na vlastní kůži jsem poznala, co je to šikana. Často jsem musela snášet osahávání, ponižování i bití. Od tří let trpím epilepsií. Když se někdy situace vyhrotila, dostala jsem záchvat. Nikdo si nedovede představit, co jsem prožívala. Ani doma to nebylo jednoduché, moje matka mě odmítala. Dělal rozdíl mezi mnou a bratrem, mým dvojčetem. Po celou dobu mě vychovával hlavně můj otec. Často jsem stávala u okna a ptala se: Bože, kdy tohle všechno skončí? U nás doma v knihovně ležela Bible. Vždycky mě ta kniha přitahovala, přemýšlela jsem, co je v ní asi napsáno, ale přesto jsem se do ní nepodívala. Moje babičky mě vedly k víře, i rodiče mě v tom podporovali. Dokonce jsem začala chodit do kostela i náboženství. Pravým důvodem však nebyla víra, ale to, že mi tam bylo dobře. Nikdo mě nešíkanoval. Asi vinou napětí z rodinné situace a šikanou ve škole, jsem často používala neslušná slova. Před tím, než jsem šla ke zpovědi, jsem mluvila vulgárně, a jak sem přišla ze zpovědi, tak zase. Moje babička mi vždycky říkala: nemluv tak, vždyť jsi teď přišla z kostela. V duchu jsem toužila mluvit hezky, ale z vlastních sil to nešlo. Po čase jsem do kostela přestala chodit. Jako teenager jsem se snažila zapadnout mezi vrstevníky. Chtěla jsem být stejná jako všichni ostatní. Začala jsem kouřit. Říkala jsem si, že když to dělají druzí, proč bych to nemohla zkusit taky. Myslela jsem si, že mě ostatní snáze přijmou mezi sebe. Udělala jsem si sama piercing do ucha a do nosu, chtěla jsem se nechat i tetovat, ale neměla jsem peníze. Oblékala jsem se do černých věcí, začala jsem poslouchat tvrdou muziku, metal a punk. Chodila jsem na metalové akce, třeba na „Noci plné hvězd“. Přátelila jsem se s pankáči. Ale drogám jsem nepropadla. Moje nemoc (epilepsie) byla pro mě nakonec prospěšná, protože jsem nemohla pít alkohol ani brát drogy. V mužích jsem často hledala oporu, své záchránce. Ale opravdovou lásku jsem nepotkala. Po základní škole jsem nastoupila na obor kuchařské práce a potom kuchař-číšník pro pohostinství. Vše jsem úspěšně dostudovala. V té době jsem se dala dohromady s jedním klukem. Věděla jsem, že pije a kouří, ale říkal mi, že s tím chce přestat. Po nějaké době jsme spolu začali bydlet. Ze začátku bylo všechno v pořádku, ale potom vše přestal zvládat. Pil víc než předtím. Podezíral mě, že spím se svým šéfem, choval se hrubě a vyhrožoval mi. Bylo to už neúnosné, a tak jsem začala hledat pomoc. Jednou večer jsem přišla z práce a pustila si televizi. Byla tam kartářka. V té chvíli jsem si vzpomněla na jednu kamarádku, ke které jsem kdysi často chodila. Tvrdila mi, že

ji máma týrá. Pomoc našla v černé a bílé magii. Pomyslela jsem si: proč by mi to také nepomohlo? Uvěřila jsem kartárce, která řekla, že se můj problém vyřeší.

Odchod přítele. Pamatuji si, jak jednou přišel z práce a řekl: „Vím, že mám problém s alkoholem a vím, kdo by nám mohl pomoci“. Přivedl jednoho kamaráda. Byl to křesťan. Vyprávěl nám o Ježíši, vyprávěl i svůj příběh. Přivedl nás do církve, kde jsem se mohla zase vrátit k Bohu. Za to jsem byla svému příteli vděčná, ale věděla jsem, že už s ním nechci bydlet. Klekla jsem si k modlitbě a prosila Boha, aby mi v tom pomohl. Později můj přítel odjel někam do zahraničí. Během jeho pobytu v cizině jsem mu telefonicky oznámila, že se s ním rozcházím. Sbalila jsem si kufrы a šla zpátky k rodičům. Začala jsem znovu chodit do církve. Můj bývalý přítel tam po návratu také nějakou dobu chodil, ale pak odešel.

Boží dotek

Já jsem dál navštěvovala církev a učila se důvěřovat Bohu. Přitom jsem však stále poslouchala tvrdou muziku, chodila v lebkách a v černém oblečení. Všichni mi říkali: Sundej to! Já jsem však na tom neviděla nic špatného. Našla jsem si práci ve Frýdlantu nad Ostravicí jako servírka. Byla to náročná práce. Spala jsem tak tři hodiny denně. Jednou večer jsem se modlila a četla Bibli. V té chvíli jsem pocítila něco nádherného – pokoj a lásku. Tehdy jsem do svého srdce přijala Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Když jsem pak přijela domů, pocítila jsem, jakoby mi Bůh řekl, že jediné, co můžu mít černé, jsou moje vlasy. V ten den jsem vzala pytel a vyhodila jsem všechnu metalovou muziku, sundala jsem ze sebe černé věci, lebkы, všechny slony pro štěstí a vyhodila je ven. Dnes jsou to už čtyři roky nového života s Bohem. Poznala jsem, že Ježíš Kristus uzdravuje zraněné a pozdvihuje ztrápené. On mi dává smysl života. Nejsem už ta poslední z posledních, ale vím, že mám svoji hodnotu. Většina z těch, kteří mě šikanovali nebo bili, jsou buď nemocní, nebo v kriminále. Přesvědčila jsem se, že když máme bázeň před Bohem, Bůh se o nás postará. Předtím jsem neznala pravdu, ale teď ji znám a pravda mě osvobodila. Kdysi jsem uctívala démona, dneska uctívám Ježíše. Než jsem Ježíše poznala, byla jsem různě svázána horoskopy, kartářstvím, věštěním, ale i tvrdou muzikou a závislostí na nikotinu. Ale pak přišel do mého života Ježíš Kristus, který mě od všeho osvobodil. Dnes nikomu nedoporučuji, aby se obracel k temným silám, když jsou situace v jeho životě nezvladatelné, ale aby vždy hledal Pána Boha.

Když jedu z práce, jedu nejdřív po bahnitě cestě, která pak přechází v krásnou dlážděnou cestu. Stejně tak my si často musíme projít bahnitou cestou, abychom dokázali ocenit a vidět tu krásnou cestu Boží.

Renata Tieliczková

Vtipy z knihy Humor za kostelem

Jeden kněz si už nevěděl rady se svými farníky, kteří byli při mši velmi neopozorní. Když jim to vytýkal, tak se bránili, že dávají pozor. Aby je tedy vyzkoušel, vložil jednou do přímluv prosbu:

„Abys pracímu prášku prací sílu vrátil.“

A věřící společně odpověděli: „Prosíme tě, vyslyš nás.“

Namísto „Vzhůru srdce!“ řekl „Vzhůru ruce!“ a věřící odpověděli:

„Máme je u Pána.“

A na konci mše místo „Pokoj s vámi!“ řekl, „Pokoj je možný!“ Věřícím to však přeci jen došlo, tak odpověděli:

„Dokonce i s tebou!“

V rozhovoru vysvětluje muž faráři:

„Často jsem v životě klel, ale zato jsem se často modlil - to se přeci vyrovná. Moji ženu jsem sice několikrát podvedl, ale taky jsem jí dal hodně dárků - to se taky vyrovná. Určitě jsem často lhal, taky jsem mnohdy šel ve všední den na mši - a to se přece taky vyrovná.“

„Ano, ano,“ řekne farář, „jestli se však nepolepšíte, tak váš účet bude vypadat takhle: Bůh vás stvořil, ale ďábel vás vezme - to se potom taky vyrovná.“

Vojenský kaplan domlouvá vojákovi, který si rád vypije:

„Bratře, kdybys nepil, tak už jsi mohl být poručíkem.“

„Ale když se napiju, tak se cítím být plukovníkem!“

Kaplan se ptá malého Saši:

„Máš už pro postní dobu nějaké dobré předsevzetí?“

„Ano. Nedám našemu psovi žádného burta.“

Tři Skotové jsou v kostele v Londýně. Najednou vidí, jak jde kostelník po sbírce. Když se k nim už blíží, jeden ze Skotů omdlí a zbylí dva ho vynesou ven.

Jedna otázka při průzkumu veřejného mínění zněla: „Věříte v existenci vševedoucí bytosti?“ Jeden muž odpověděl: „Co, jestli věřím? Já jsem se s takovou oženil!“

„Nedáš za manžela na mši?“ ptá se paní Hubáčková paní Šetrné. „Příští týden to bude rok, co zemřel.“

Paní Šetrná zavrtí energicky hlavou: „Ne.“

„A pročpak ne,“ zkoumá paní Hubáčková.

„Podívej se, Ančo, já si to myslím tak: Jestli je můj Eda v pekle, tak mu to stejně nepomůže. A jestli je v nebi, tak to nepotřebuje. No a jestli je v očistci - tak jen ať si tam chvílku zůstane...!“

„Alespoň na Štědrý den by se hodilo, abych od tebe dostala nějaký dárek, třeba nějaké oblečení,“ vyčítá manželka manželovi.

„Na Štědrý den by se to vůbec nehodilo,“ namítá manžel, „to je svátek Adama a Evy a ti žádné oblečení neměli!“

Muž přijde domů z kostela a sedne si s novinami ke stolu. Žena by se ráda něco dověděla a tak se ho vyptává:

„Kdopak měl mši?“

„Farář.“

„Jestlipak taky kázal?“

„Hm.“

„A kázal dobře?“

„Nojo.“

„O čempak kázal?“

„O hříchu.“

„A co o tom povídal?“

„Byl proti.“

O misionářích

Setkali se dva misionáři a jeden z nich vypráví:

„Nevím, jestli mi budeš věřit, ale mně se stala taková příhoda. Šel jsem z jedné misijní stanice do druhé. Najednou se na mě vyřítíl lev. Neměl jsem u sebe žádnou zbraň, tak jsem ho pokropil svěcenou vodou. A lev se obrátil a běžel pryč.“

„A víš, že ti to věřím?“ zvolal druhý misionář. „Já jsem totiž jednou v buši potkal lva, choval se mírumilovně a byl celý mokrý. Říkal jsem si jak je to možné, už přece dva měsíce nepršelo. Tak teď se mi to vysvětlilo!“

Historické zastaveníčko - Výsluní - Sonnenberg

V roce 2000, kdy jsem působil jako praktikant na faře v Chomutově u vikáře J. Kozára, udělali jsme si jednou objížďku po svěřených kostelech a přijeli i do Výsluní. Vystoupali jsme schodištěm pseudorománské věže nahoru na půdu. Jelikož střechu tehdy kostel sv. Václava neměl, tak byl hezký výhled do okolí. Tehdy teprve probíhaly záchranné práce na statické klenbě kostela. Kostel mě překvapil svou délkou a rozlehlostí. Pokud vím, tak o kostel se už dnes nestará farnost, nýbrž **nadace Kostel svatého Václava**. Přeju jim hodně úspěchů. Mezitím jsem byl v tomto podivuhodném kostele ještě jednou, to už byl zpřístupněn a byla zde jakási **výstava a staré fotografie**. Kostel byl údajně ve Výsluní postaven v letech 1851-57 omylem; měl stát v Sonnenbergu ve Voralbergu (podhůří Alp). Jiní říkají, že to není možné. Každopádně stojí za to prohlédnout si netradiční rozměry kostela pro dnes asi 200 obyvatel.

Výsluní se nachází na náhorní planině Krušných hor (750 m.n.m.) a je poprvé písemně zmíněno r. 1292. Vzniklo v souvislosti s **těžbou rud** - cínové, měděné, stříbrné a olovnaté. Horním městem bylo Výsluní prohlášeno r. 1584, historický status **města** byl obnoven r. 2007. Dodnes je patrné renesanční čtvercové založení náměstí. Na náměstí najdete barokní plastiky Panny Marie, sv. Anny a Jana Nepomuckého. Nepřehlédněte empírovou **radnici** se zvonici z r. 1846. Nedaleko obce se nachází nejvyšší vodopád Krušných hor: **Kýšovický vodopád** - 8 m vysoký, a to v Pruněrovském údolí. Výsluní je dobrým cílem pro pěší nebo cyklovýlety po Krušných horách.

Cítat na duben: „**Pravá radost je dobro, které něco stojí.**
Smutek je zlo, které je zdarma.“ (Padre Pio)

